

LBRIS | We know
books

Jessa Hastings
Daisy Haites

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA

București

CAPITOLUL 1

DAISY

Fără arme la masă, asta e singura mea regulă. Cine știe, poate sunt de modă veche. Însă mereu le-am spus băieților că nu-mi pasă dacă stau pe telefon, nu-mi pasă dacă trimit mesaje sau poartă pălărie la masă. Singura mea regulă e că nu vreau să aibă arme în timp ce le servesc friptura la care am trudit timp de nouă ore și jumătate, fir-ar să fie.

Julian ne pune să spunem rugăciunea (de parcă Dumnezeu îl ascultă și chiar o să ne binecuvânteze) și apoi urmează tăcerea care-l face pe orice bucătar fericit.

Volumul începe să crească din nou după câteva minute. Băieții ăștia Pierduți¹ sunt ca niște animale când vine vorba de mâncare. Le spun Băieții Pierduți pentru că exact asta și sunt. E imposibil să stai prea mult în preajma fratelui meu fără să te

---

¹ Sunt șapte Băieți Pierduți, pe care o să-i enumăr mai jos:

- Declan Ellis
- Aleki Kekoa
- Miguel Del Olmo
- Jason „Happy“ Bardsley
- John „Smokeshow“ Macrae
- Booker Cline
- TK Thompsett

abați de la calea cea dreaptă, iar băieții ăștia clar s-au rătăcit de mult. Apropo, nici unul dintre ei nu e băiat, nici ca vârstă, nici ca atitudine. Fiecare are propriul său set de puncte forte și defecte, semnale de alarmă, mandate de arestare și interdicții aeriene. Împreună, formează cercul interior al afacerii fratelui meu.¹

– Hei, Daisyface², ce-ai făcut la examenul de imunopatologie? Întreabă fratele meu.

– Imunofarmacologie, îl corectez, la care el își dă ochii peste cap.

– Bineînțeles c-a trecut, îi spune Kekoa, cu mândrie.

Nu mai am tată, dar când aveam, Aleki Kekoa³ era cel mai bun prieten al lui.

– Cu notă maximă? Întreabă Julian.

– Evident, îi răspund eu, ofensată.

Fratele meu îmi face cu ochiul în timp ce-și mai toarnă vin.

– Ce urmează în curriculum?

– Cred c-o să trecem la boli și mijloace terapeutice.

Sunt studentă la Medicină în anul al doilea la Imperial College. Jules dă din mână nepăsător.

– N-ai nevoie să știi despre pros...

– Retrage în clipa asta ce ai spus, strigă dintr-odată Declan Ellis⁴ și se ridică de la masă.

Îl fixează cu privirea pe TK, care stă lângă mine.

Îi privesc încruntată. Habar n-am ce se întâmplă, nu eram atentă.

– Nu, zice Teeks⁵, rânjind la el.

¹ Care e mult mai mare de șapte oameni. Sute de oameni lucrează pentru Julian, dar nu-mi amintesc cum îi cheamă. Le spunem Subalterni și Servitori.

² Mi-a spus așa toată viața mea. Inițial nu-mi plăcea, dar acum ador porecla asta.

³ Înalt de 1,95 m și lat în umeri. Samoan născut în Hawaii. Tata l-a găsit numărând cărțile în Vegas.

⁴ Înalt, suplu, păr șaten, ochi căprui, irațional, n-are un temperament grozav. Bun la pat.

⁵ Păr blond, ciufulit, ochi mari, verzi, are mereu un zâmbet jucăuș pe față.

Declan își scoate pistolul Star Model BM¹. Lui îi place, mie nu. E prea greoi și are o întârziere prea mare după recul.

– Decks, pune-l la loc, zice Julian și își dă ochii peste cap.

Decks e puțin beat în momentul de față. Îmi dau seama pentru că, atunci când e beat sau mahmur, unul dintre ochi e mai închis la culoare.

Mă uit la TK și-mi dau deja seama că n-o să facă ce i-a zis Declan. Nu știu care e treaba, dar e evident că i se pare prea amuzant ca să-și retragă vorbele. Are un zâmbet arogant, care-l irită pe Declan, pentru că e lipsit de respect. Practic, Declan e mai sus decât el în ierarhie. E mâna dreaptă a fratelui meu.²

– Retrage în momentul ăsta ce ai spus.

Declan repoziționează pistolul, care acum e îndreptat direct spre fața lui TK.

– Nu, zice Teeks, ridicând din umeri, indiferent.

– Ce anume? întreb eu, încruntată.

– Nimic.

Declan îmi aruncă o privire scurtă, dar TK și Booker încep să râdă.

Sunt cei mai buni prieteni și ambii superidioți.

Declan armează pistolul.

– Declan, nu te purta ca un idiot, zic eu, dând ochii peste cap.

– El se poartă ca un idiot, nu eu.

Îi arunc o privire lungă lui Miguel Del Olmo³, care e agentul meu de pază de când aveam paisprezece ani.

– Nu mă port ca un idiot. E adevărat, spune TK.

– Ba nu e, futu-i.

– Ce nu e adevărat? întrebă Julian, curios.

Declan îl fixează cu privirea pe cel mai tânăr membru al echipei, provocându-l să spună ceva greșit.

¹ Semiautomat, 9 mm

² Teoretic, adjunctul fratelui meu. Practic, acesta e Kekoa.

³ Odată, când fratele meu era în Rio, cineva a tras în el, iar Miguel – care nu era unul dintre ei, nu-l cunoșteam pe atunci – s-a aruncat în fața lui. Chiar a fost împușcat. Julian i-a plătit tratamentul și l-a adus la Londra cu el.

TK zâmbește cu subînțeleș.

– Că lui Decks i se scoală mereu când vine vorba de Dais.

Apoi se aude un foc de armă.

Clipesc de câteva ori și mă uit în jos. Tricoul meu alb vechi și foarte scump, care era în stare perfectă în urmă cu cinci secunde, acum e pătat cu o picătură de sânge californian.

TK scoate un sunet sugrumat de durere, deoarece nu vrea să-i dea nici o satisfacție lui Decks.

– In-cre-di-bil! exclam și dau cu pumnu-n masă. Care e singura mea regulă? Țip eu.

Nimeni nu mai mișcă și nimeni nu spune nimic.

– CARE E SINGURA MEA REGULĂ?

Toți cei prezenți mormăie o versiune a regulii mele, „fără arme la masă“, inclusiv fratele meu și amărâtul de TK (care, apropo, n-o să moară).

– Tricoul ăsta a costat patru mii de lire.

Smokeshow¹ se uită la mine.

– Cred c-ai luat țeapă, Dais.

– Serios? Eu mi-am luat țeapă cu tricoul ăsta Beatles „Butcher Cover“ Original Promo din 1966? Săptămâna trecută am văzut c-ai cumpărat de pe eBay un chips Hot Cheeto în formă de pistol, pe care ai dat cinci sute șaizeci de lire.

Smokeshow se uită la prietenul lui cel mai bun, Happy², care îl privește încrunțat. Smoke ridică din umeri, vrând parcă să spună că nu s-a putut abține.

– Semăna cu pistolul meu.³

Julian se uită la mine și face semn din bărbie spre TK.

– Ajută-l.

Îmi dau ochii peste cap și-i fac semn lui Declan.

– Adu-mi trusa.

---

¹ Un băiat bătrân (a lucrat pentru tata). Înalt, lat în umeri, chipeș, aduce puțin cu Gaston din *Frumoasa și Bestia*, doar că nu e un nemernic.

² Gândește-te la Statham în 2005, dar mai puțin chipeș.

³ Nu semăna.

Acesta încuviințează din cap, ascultător.

Miguel îl ajută pe Teeks să ajungă în bucătărie și-l așază la masa pentru micul-dejun.

Casa e mare. Tata a cumpărat o alee întreagă și a transformat-o în sediu. L-au denumit Complexul.

Miguel îl privește neimpresionat pe Declan, care-mi aduce trusa medicală.

– Îmi pare rău pentru tricoul tău. O să-l duc la curățat.

Îmi aruncă o privire prin care-și cere scuze și se apleacă spre mine, probabil mai aproape decât ar fi cazul.

Încuviințez scurt din cap și încerc să-i arunc un zâmbet care e undeva la limita dintre matriarhă iertătoare și persoană care refuză să susțină un asemenea comportament stupid.

TK ridică o sprânceană când vede cât de aproape e Declan de mine, iar Decks îi arată degetul mijlociu când iese din cameră.

– De ce ai spus așa ceva? îl întreb eu pe TK, aruncându-i o privire scurtă.

– Pentru că e adevărat.

Miguel înclină capul și aprobă tacit cu privirea. Nu e foarte vorbăreț. E cunoscut pentru prezența sa constantă și replicile scurte. De-a lungul anilor, am ajuns la echilibrul perfect, în care el stă aproape de mine, dar fără să-mi sufle în ceafă. E foarte conștient că nu sunt niciodată singură. Iar eu sunt conștientă că, în consecință, nici el nu e. Oricum nu prea am ce să-i povestesc, pentru că vede tot.

– Chiar și așa, ți se pare înțelept să împungi ursul?

Șterg sângele din jurul rănii cu niște tampoane cu alcool izopropilic.

– Nu e nici un urs. E un cățeluș cu complexe de inferioritate și penis mic, spune TK, dându-și ochii peste cap.

– Nu e chiar așa mic..., zic eu, fixându-l cu privirea.

TK începe să râdă.

– Atunci fii sinceră, cine e mai bun la pat: eu sau el?

Declan, fără doar și poate. Absolut, indubitabil, foarte bun. Îl recomand din suflet. Am fost furioasă când Julian a pus punct relației. Acum câțiva ani, fix după ce m-am despărțit de iubitul meu de atunci, într-un mod dramatic și traumatizant și eram mică¹. Julian a aflat că mă culcam cu Declan, care nu era chiar așa mic² și care credea că eu am douăzeci de ani³, deși nu aveam. Cred că Julian i-a spus că trebuia să-l ajute cu o misiune sau se va duce la autorități. Nu știu ce s-a întâmplat acolo, dar Declan a fost mereu prin preajmă de atunci.

Iar cu Teeks... a fost în felul următor. Am avut o relație scurtă, care a coincis cu perioada în care Julian încerca să-i convingă pe el și pe Booker să iasă din Silicon Valley. Nu vorbim despre asta, dar cred că eu am fost acolo ca să îndulcesc lucrurile. Fratele meu face tot ce poate ca să mă excludă cât mai mult din treburile lui, dar în excursia aia m-a luat cu el în California și am petrecut cea mai mare parte a timpului ieșind în oraș cu TK și Booker.

Sunt de departe cei mai tineri dintre tipii care lucrează pentru Jules. TK are douăzeci și șase de ani, iar Booker, douăzeci și șapte. Sunt prieteni din colegiu. Băieți pasionați de tehnologie, șefi de promoție la Stanford. Le spunem Durii din Silicon. Jules i-a găsit pe dark web, când ei căutau adresele de domiciliu ale oamenilor care se uitau la filme porno „la limita legalității“ și le trimiteau FBI-ului. Ne-a plăcut stilul lor. Jules e un împătimit al complexului salvatorului, deoarece suferă și el de așa ceva. Iar mie-mi place de oricine vede ceva în neregulă și încearcă să îndrepte situația.

Sunt niște băieți de viață, iar TK pare mai dulce și mai tânăr decât e de fapt. Sărută bine, are ochi superbi, dar în pat e așa și-așa. Însă nu pot să-i spun asta.

Îi înfig niște lidocaină în braț.

¹ Foarte mică. Am mințit în legătură cu vârsta mea, atât de mică eram.

² Douăzeci și patru de ani.

³ *Șaptesprezece ani.

- Nu știu. Cred că va trebui să-mi reamintești.

E o ofertă neînsemnată, dar chiar și așa, TK pare oricum încântat.

- Poate o s-o fac.

Un mod dubios de a accepta o asemenea ofertă.

N-o s-o facă, amândoi știm asta. Cel puțin nu acum, pentru că...

Cineva tușește în spatele meu.

Mă uit peste umăr.

Christian Hemmes se reazemă de cadrul ușii, cu brațele încrucișate la piept și ochii mijiți.

- E cazul să plec? întrebă, ridicând o sprânceană și băgându-și mâinile în buzunar.

Mă întorc repede, pentru că mi-au luat foc obrajii (nu știu de ce).¹

Clipesc de câteva ori, ca să mă concentrez din nou la sarcina pe care o am. Ignor felul exagerat în care Miguel își dă ochii peste cap. Mi se pare o trădare a prieteniei noastre forțate.

TK îmi susține privirea și zâmbește atotștiutor, dar ei nu știu nimic... Nu au nici cea mai vagă idee.

Christian Hemmes vine spre noi, se așază în spatele meu și mă strânge subtil de fese, în timp ce analizează rana făcută de glonț.

- Ce s-a întâmplat aici?

- Declan, răspund eu, iritată.

- Te-a împușcat?

Pare puțin surprins, iar TK încuviințează din cap.

- De ce?

Mă uit când la unul, când la altul.

- Teeks l-a provocat.

Miguel evaluează validitatea afirmației mele.

- Parcă n-aveau voie cu arme la masă, spune Christian, în timp ce-și încrucișează brațele la piept.

---

¹ Știu de ce.

– Dă-mi forcepsul de douăzeci. Și nu, n-au voie.

Christian îmi întinde o foarfecă Mayo¹, iar Miguel își dă ochii peste cap.

Îmi iau singură instrumentul bun și încep să caut prin rana lui TK, în timp ce Miguel îmi ține lumina.

– O să dureze mult? întrebă Christian direct.

– Scuze, te reținem de la ceva?

– Dacă vrei să știi, chiar da.

Se apleacă pe deasupra mea și se uită din nou la rană, în timp ce se lipește de mine.

– Aveam planuri cu tine.

Simt un gol în stomac.

– Ah.

Înghit în sec, apoi mă uit în brațul prietenului meu și văd glonțul în tuberculul mic al humerusului drept.

– Și eu aveam planuri cu tine, dar după ce ai încurcat forcepsul cu foarfeca, mi s-a evaporat libidoul.

Miguel se încruntă. Nu-i place aranjamentul nostru² – nu mi-a spus-o direct, dar i se citește pe față.

– De ce zâmbești?

Christian îi dă una peste cap lui TK.

Teeks începe să râdă, dar îi arunc o privire tăioasă.

– Am o veste proastă. Glonțul e destul de fixat acolo, îi spun, în timp ce-mi dau jos mănușa de latex, iar el mormăie.

– La naiba, face el, lăsând capul în jos.

– Du-l la Merrick, îi spun lui Miguel, în timp ce pansez brațul lui TK și-i fac nod deasupra răniei. Spune-i că e posibil ca osul să fie fracturat sau cel puțin ciobit. Începi să regreți că ți-ai vândut viața fratelui meu? îl întreb pe Teeks.

– Nu. Mă distrez de minune, îmi răspunde el, cu un zâmbet forțat.

Îmi dau ochii peste cap când îl aud.

¹ Christian se ocupă de cluburi de noapte. Nu știu la ce mă așteptam.

² Prieteni cu beneficii

- Apropo de distracție, ai terminat aici?
Christian mă trage de mână și mă uit la el.

- Da.

Mai verific pansamentul și-l presez de brațul lui TK înc-o dată, ca să mă asigur că e totul în regulă.

- Nu mai împunge ursul.

- Nu pot să promit nimic, îmi zice el zâmbind.

- Mă bucur că te-am văzut, amice..., zice Christian și îl loveș-te (semi)afectuos pe TK peste brațul rănit, iar acesta scâncește.

Eu îmi dau ochii peste cap, iar Miguel încearcă să nu zâmbescă, după care îmi face semn și mă lasă singură cu Christian.

Singură cu Christian. Încă mă minunez când sunt singură cu cineva. Ani întregi, n-am avut voie să fiu singură cu nimeni.

- Ești un idiot, îi spun, în timp ce urcăm scările.

- O să fie bine, spune el, dându-și ochii peste cap.

Simt că plutesc, deoarece cred c-a făcut asta pentru că e protector cu mine.

- Nu uita că gelozia n-are ce căuta între noi.

- Nu eram gelos. Ce-mi pasă că te-ai culcat cu el o dată, acum nu știu câte luni?

Îl privesc și jonglez cu dorința de a ceda controlul și cu faptul că nu-mi place indiferența din vocea lui când vorbește despre cum m-a atins altcineva.

- Nu doar o dată.

Urc scările în continuare.

Mă fixează cu privirea și se oprește o clipă, apoi vine după mine.

- Chiar și așa, a fost destul de sexy, Baby Haites.

Așa mi se spune, Baby Haites.

- Ce anume?

Stau în vârful scărilor, cu mâinile în șold.

- Tu. Faptul că ești doctoriță.

Mă fixează cu privirea.

- Nu sunt doctoriță.

- Urmează să devii.

Îmi aruncă o privire de parcă nu-i place când spun lucruri depreciative despre mine, dar nu-mi dau voie să mă gândesc că așa și e.

- În scurt timp, o să fii și oficial și doctoriță, și șoferiță.

Îmi dau ochii peste cap și mă îndepărtez, urmându-mi inima stupidă, care visează la un final fericit cu un băiat care nu mă place în felul ăla.

Treaba dintre Christian și mine ar trebui să fie foarte simplă.

Doar sex. Doi prieteni care fac sex. „Ne-o tragem“, așa cum spune fratele meu, într-un mod extrem de delicat.

Aș vrea să fie chiar așa. Asta mi-am dorit din acea primă noapte. Am mai făcut-o cu TK și Declan, știu că sunt capabilă de asta. Cu Romeo n-a fost cazul, dar nimic n-o să mai însemne vreodată ce a însemnat el pentru mine, așa că nu e corect să-l compar cu altcineva. Mă rog, ideea e că știu să fac sex ocazional. Christian știe și el. El și prietenii lui cei mai buni sunt cu toții medaliați cu aur la sex ocazional, dar ceva din acea primă noapte a noastră a fost atât de iritant de *ne-ocazional*...

S-a întâmplat acum câteva luni, când Christian s-a aplecat spre mine într-o sâmbătă, în clubul lui.

- Spune-mi visul tău secret, țelul în viață. Ceva de genul ăsta.

Ne știm de mulți ani, prin frații noștri. Jonah Hemmes e unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Julian, dar se pare că în acea noapte din urmă cu patru luni, n-am mai fost sora mai mică a celui mai bun prieten al fratelui său. Maioul fără bretele de la Orseund Iris are efectul ăsta.

A fost momentul perfect pentru mine, pentru că Romeo tocmai se cărase, iar eu eram tristă. Niciodată n-am știut ce să fac când el nu e în preajmă.

Mi-am țuguiait buzele, prefăcându-mă că mă gândesc, când de fapt răspunsul îmi stătea pe limbă, ca întotdeauna. Aproximarea lui m-a făcut să roșesc.

- O să ți se pară stupid.

- Hai să vedem.

Și-a înclinat capul. Era mai frumos decât îl considerasem până atunci. Parcă nu-l văzusem cu adevărat până în acel moment. Avea părul auriu, cu cărare pe o parte și pieptănat perfect pe spate. Ochi mari, căprui. Buza de jos voluptoasă. Totul la el striga c-o să-mi dea bătăi de cap.

L-am fixat cu privirea, simțindu-mă expusă.

- Mi-ar plăcea să fiu normală.

Mi-a zâmbit confuz și a încuviințat de câteva ori din cap.

- Mi-ar plăcea să nu am bodyguard. Mi-ar plăcea să mă simt singură uneori. Mi-ar plăcea ca atunci când merg pe stradă, să nu-mi fac griji că cei din mașina de lângă mine o să mă răpească. Mi-ar plăcea să mă calific pentru asigurarea de răscumpărare, în loc să nu pot avea asigurare...

- La naiba, a zis el, încrunțat.

- Mi-ar plăcea să șofez, singură, până undeva, oriunde. Nu să mă ducă cineva, ci să fac eu asta.

- Asta simt că e realizabilă, nu crezi?

Mi-am țuguat buzele și el m-a privit confuz, iar eu am început să mă fâstâcesc.

- Nu știi să conduci?

M-a privit precaut, iar eu am ridicat bărbia, ca și cum nu mi-ar fi păsat de asta.

- Nu.

- Am înțeles.

A încuviințat de câteva ori din cap. A ridicat ușor colțul gurii, iar acum, de fiecare dată când îl văd, încerc să-l fac să zâmbească la fel.

- O să te învăț eu, mi-a zis.

Și chiar s-a ținut de promisiune, dar despre asta o să vorbim mai târziu.

Revenim în prezent, câteva ore mai târziu.¹ E unu dimineața și lui Christian îi sună telefonul pentru a doua oară în mai puțin

¹ Am avut dreptate, are ruptură de femur.

de zece minute. Mă întind peste corpul lui gol – nu poartă decât un lanț cu o inimioară, pe care nu-l dă jos niciodată – și-i iau telefonul de pe noptieră.

– Te sună Kelsey paranteză Blonda, îi spun și deschide imediat ochii.

Îmi ia repede telefonul din mână și-l dă pe silențios.

Îmi aruncă o privire prin care aproape că-și cere scuze. Șaizeci la sută scuze, patruzeci la sută amuzament.

Părul lui angelic e acum ciufulit, după ce mi-am înfipt mâinile în el, și buzele îi sunt și mai trandafirii după ce ne-am tot sărutat. Își pune un braț după ceafă.

Mă întind spre telefonul lui.

– Pot să-ți citesc mesajele?

Mă fixează cu privirea, deși nu e cu adevărat supărat.

– De ce?¹

– Ca să văd ce vor de la tine Kelsey paranteză Blonda și prietenele ei ușuratec.

– E unu noaptea. Cred că știm amândoi ce vor, pufnește el, amuzat.

– O scrisoare de recomandare? întreb, iar el îmi aruncă o privire seacă. Își vor demnitatea înapoi? Zâmbește și-și dă ochii peste cap. Glumeam. Știm că e prea târziu pentru asta, zic, iar el râde și-mi dă telefonul. Parola?

– 6969.

Mijesc ochii la el.

– Ca întotdeauna, ești un adevărat exemplu de eleganță.

6969.² Chiar mi se pare amuzant, dar simt nevoia să fiu puțin răutăcioasă cu el, pentru că primește mesaje sexy în fața mea.

Intru în mesajele lui.

– Douăzeci și două de mesaje necitite. Cel puțin cincisprezece sunt trimise de fete...

Analizez lista.

¹ Nu știi, poate pentru că sunt masochistă?

² Ha.

- Kelsey paranteză Blonda. Melanie Watson. Melissa Nigh. Natalie Lamburg. Natalie Sâni... Țsta e numele ei dat de Dumnezeu? zic, iar Christian zâmbeste. Cât de mari sunt sâni ei, ca s-o treci așa în telefon?

- Cel puțin dublu D.

- Atunci înțeleg. Apoi continui să mă uit prin mesajele lui. Aimee Aitkins. Olivia XO...

Îl privesc întrebătoare.

- Mă refeream la club, nu la sentiment.

- Mult mai bine. Îi arunc un zâmbet rigid, superior, și li-pesc telefonul de piept. Primești multe mesaje la miezul nopții. Încearcă să-și rețină un zâmbet în timp ce se întinde după vin. Uau! exclam, făcând ochii mari. Kelsey paranteză Blonda vorbește ca un marinar.

- Așa e, râde el.

Îi smulg paharul cu vin din mână și iau o înghițitură mare.

- Țți place asta când vorbești cu o fată?

Zâmbeste, deși încearcă să pară smerit. Cu degetul mare, îmi șterge vinul roșu de pe buza de jos. Tot ce face omul Țsta e sexy.

- Nu pot să zic c-am vorbit prea mult.

Nu tresar când spune asta, îmi reamintesc că nu-mi pasă. Nu avem decât două reguli: nu ne certăm și nu suntem geloși, așa că-mi repet pentru a douășpea oară pe săptămâna asta că nu-mi pasă și evit să-l privesc în ochi pe Monstrul Sentimentelor, care tot apare și mă face să cred că simt ceva pentru o persoană pentru care nu pot să am sentimente și nici măcar nu am. Și chiar dac-aș putea, oricum nu pot.

Așa că inspir adânc, mă întăresc și îl privesc în față pe tipul la care încep să țin un pic prea mult.

- Henry vrea să știe dac-o să te întorci acasă în seara asta, îi spun, ridicând din sprâncene.

Christian mă privește îndelung și așteaptă să-i răspund eu.

- Nu știu, Baby Haites. Mă duc acasă în seara asta?